

הַיֵּלֵד נִשְׁהַדְלִיק אֶת אֹר הַתּוֹרָה

סיפורו המפלא של הרב חיים דוד הלוי זכר צדיק לברכה.

לפני שנים רבות, בשכונת "אהל משה"
העתיקה בירושלים, חיו יהודים קדושים. הם
עבדו קשה מאוד והיו עניים, אך כל בית היתה
מלא באהבת השם! בלילה נשמעו מכל חלון
קולות מתוקים של תפילה ולמוד שבקעו עד
לשמים.

בְּאַחַד הַבָּתִּים גָּדַל יֶלֶד מְתוֹק וְצָדִיק שְׁפוֹלָם
קָרָאוּ לוֹ "חַיִּמִּיקוּ".

בְּזֶמֶן שֶׁהַיִּלָּדִים שִׁחֲקוּ בַּחוּץ בְּכַדּוֹר,
לְחַיִּמִּיקוּ הָיָה מְשַׁחֵק אֲחֵר...

הוּא הָיָה מְסִידֵר אֶת כָּל כְּסָאוֹת הָעֵץ בַּבַּיִת
בְּשׁוּרוֹת - מִמֶּשׁ כָּמוֹ בַּבַּיִת כְּנֻסֶת!

חיימיקו טפס על כסא אחד, כאלו זהו שלחן של רב גדול,
והתחיל לדרש וללמד תורה את הכסאות הריקים שהקשיבו "בצמאון!"
הוריו הצדיקים עמדו בפתח, שמחו, והתפללו בלבם להשם יתברך:
"אנא ה', הלוואי שהילד שלנו יגדל ויאיר את עם ישראל בתורתו!"

אך הִיא קָשָׁה מְאֹד. הַמְשַׁפָּחָה הִיטָה כָּל כָּךְ עֲנִיָּה, שְׁלַפְעָמִים חָסַר לָחֶם.
אָבֹא מִשָּׁה רָצָה לְשַׁלַּח אֶת חַיִּימָקוֹ לִישִׁיבָה שֶׁל צַדִּיקִים לְלַמֵּד תּוֹרָה, אָבֵל הַשְׂכָּנִים
בְּרָחוֹב אֶצְחָקוֹ וְלָעֵגוֹ לוֹ: "מָה יֵצֵא לוֹ מִלְּמַד תּוֹרָה?! הוּא יִשְׁאַר עָנִי!"

"שֶׁלַח אוֹתוֹ לְבַיִת סֵפֶר שִׁילְמַד שְׁפוֹת, "הֵם צָעֶקוּ, "וַיְהִיָּה פָקִיד ד' אֶרֶץ עֲנָשִׁיר!"
"יְהִיו לֹו מַדִּים יָפִים עִם כַּפְתּוֹרִים נוֹצְצִים מְנַחֶשֶׁת, וְהֵמוֹן מַטְבְּעוֹת בִּכְסִים!"
הַשְׁכָּנִים רָצוּ לְנַתֵּק אֶת חֵימִיקוֹ מֵהַתּוֹרָה רַק בְּשִׁבִּיל כֶּסֶף!

אָבא מֶשֶׁה חֲזַר הַבֵּיתָה הַמוֹם מִדְּבָרֵיהֶם,
אֲךָ הוּא וְאִמָּא הָיוּ חֲזָקִים בְּאַמוּנָה!
הֵם הִבִּיטוּ בְּחִמִּיקוֹ, אֶהְבוּ אֶת ה'
בְּכָל לֵבָם, וְאָמְרוּ זֶה לָזֶה:
"בְּנֵנוּ לֹא יִלְבֹּשׁ מַדִּים זָרִים
וְלֹא יִרְדֹּף אַחֲרֵי הַכֶּסֶף!
בְּנֵנוּ יִלְבֹּשׁ אֶת הַמַּדִּים
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה!"

בְּאוֹתָם יָמִים לֹא הָיָה חֲשׂמַל בְּרָחוּב,
וּכְשִׁירָד הִלְיָלָה הָיָה חֲשֶׁךְ מַחְלָט! כָּל הַיְלָדִים,
כָּל הַיְלָדִים, וְגַם חֲיִימִיקוֹ, יָצוּכוּ בְּקִצָּה הַרְחוּב
לְקַסֵּם שֶׁל הָעֶרֶב: לְמַדְלִיק הַפָּנָסִים!

"חירר... חירר..." נשמע קול הגלגילות. האיש מוריד את הפנס,
'שופך מעט נפט מסריח מהפה, מדליק גפרור ו... 'טססס...!'
אש כחלה-צהובה פרצה מהפנס והאירה את החשך!
הילדים שמחו, קפצו ורקדו מסביב לעמוד האור. זה היה כל כך מושך!

אֵךְ פִּתְאוּם, בְּאַמְצֵעַ הָרִיקוּדִים, עָבַר בְּרָחוּב רַב הַשְׁכוּנָה הַקְדוּשׁ – חֲכָם
חֲכָם בֶּן צִיּוֹן קוֹאֲנָקָא.
הָרַב רָאָה אֶת הַיְלָדִים מְשַׁחֲקִים, אֵךְ מִבֶּטֶן נַעֲצָר רַק עַל יֶלֶד אֶחָד... עַל חִימִיקוֹ!
הָרַב זֶהָה, מִמֶּשׁ בְּרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ, מָה הַתְּפָקִיד הָאֲמִתִּי שֶׁל הַיֶּלֶד הַזֶּה בְּעוֹלָם.

הָרַב נִגַּשׁ, הַיְלָדִים שֶׁתְּקוּ מִפֶּחַד מָרוֹם.
הָרַב הִנִּיחַ אֶת יָדוֹ הַחֲמָה עַל כַּתְּפוֹ שֶׁל חַיִּמִּיקוּ, וְאָמַר:

חַיִּמִּיקוּ הֵיכָר! אַתָּה בָּחוּר יְשִׁיבָה! הִגִּיעַ הַזְמַן
לְלַמֵּד תּוֹרָה!
אַל תֵּרוֹץ אַחֲרֵי אֹר שֶׁל פָּנָסִי נֶפֶט. כְּשֶׁתִּגְדֹּל, אַתָּה
תִּפְּיץ אֹר גָּדוֹל יוֹתֵר:
אַתָּה תִּפְּיץ אֶת אֹר הַתּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל כָּלֹּ!

המילים של הרב חדרו כמו אור ללבו של הילד!
הוא הבין שהשם קורא לו לתפקיד מיוחד.
כשהיה רק בן תשע, הלך חיימיקו
ללמד בישיבת המקובלים הקדושה
'פורת יוסף'. הוריו שמחו כל כך!
הם זרקו כל מחשבה על המדים
הנוצצים ועל כסף!

שָׁנִים רַבּוֹת הוּא יֹשֵׁב וְלֹמֵד
בְּהִתְמַדָּה תוֹרָה וְהִלְכָּה, יוֹמָם וּלְיָלָה!

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָאָה אֶת אֲהַבָּתוֹ
הָעֲצוּמָה וְאֶת הַיִּתְּוֹר שֶׁעָשָׂה עַל
הָעוֹשֶׁר, וּפָתַח אֶת לְבוֹ בְּחֻכְמָה
עֲצוּמָה הַמְּאִירָה כְּשֶׁמֶשׁ.

חַיִּמִּיקוֹ גִּדֵּל וְהִפָּךְ לְגֵאוֹן הַגָּדוֹל - הָרַב חַיִּים דָּוִד הֵלְוִי!
הוּא מִנֵּה לְרֵבָה שֶׁל הָעִיר הַגְּדוֹלָה תֵּל אָבִיב, וְכָתַב סְפָרִים אֲדִירִים ("מְקוֹר חַיִּים") שְׁלוֹמְדִים אוֹתָם עַד הַיּוֹם!
הַבְּרָכָה שֶׁל הָרַב קוֹאֲנֶקָא הִתְקַיְּמָה!
הַיֶּלֶד שֶׁסָּרַב לְאוֹר הַנִּפְט וּלְכֶסֶף, הֵבִיא אֶת אוֹר הַתּוֹרָה לְכָל יִשְׂרָאֵל!

ומה אתנו? צדיקים יקרים!
לפעמים החברים משחקים במשחק נוצץ, ובדיוק הגיע זמן תפלה או למוד.
לפעמים היצר אומר: "עזב את הספר, תשאר לישון!"
מחר בבקר, כשתקומו אל שעור התורה – תזכרו בחיימיקו הקטן!
במקום לרוץ אחרי "דברים נוצצים", בואו נהיה כלנו – פנסים של תורה ואהבת ה'!